

поздравъ му занеси! Той е много далечъ, но ти си лека и ще отидешъ! Бързай, бързай! . . . Нека вѣтръ те далечъ-отвѣе и при моя татко отнесе!

Топката се високо издигна и доближи прозореца. Милка го отвори и литна навънъ.

— Хайде-е-е! . . . отива татковата топка! Поздравъ носи, поздравъ! Духай вѣтре, духай! Само тихичко. моля ти се, да не я пукнешъ!

Зачервена отъ радостъ Милка показа кждравата си глава прѣзъ прозореца и гледаше величествено издигащата се надъ къщата кристална топка.

— Какичко, какичко, татковата топка замина за войната. Поздравъ му изпратихъ по нея. Колко бѣше красива! Отиде, отиде ти думамъ нататкъ. Вѣтръ я отнесе . . .

— Че тя ще се пукне хей тамъ, бе мила умнице, — се обади майка ѝ, влизайки въ стаята, и мило я стисна за разкошната глава и цѣлуна по умното чело.

— Ехъ, нека ма, нека! Може пъкъ да иде! — прошепна срамливо Милка и пакъ продължи любимата си игра.

Чичо Българанчо

